

Sygn. akt V Ga 158/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maciej Wasilewski

Sędziowie: SO Anna Tkaczyk (spr.), SO Danuta Hryniewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Chodkowska

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2013 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w P.

przeciwko P. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 10 czerwca 2013 r. sygn. akt V GC 943/11

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 600 zł (słownie: sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji.

Na oryginale podpisy Sędziów

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w P. wniósł przeciwko P. W., prowadzącej przedsiębiorstwo przewozowe w O., o zasądzenie kwoty 6.728,72 zł

z ustawowymi odsetkami od 19.03.2011 r. do dnia zapłaty, wskazując w uzasadnieniu, że pozwana zleciła mu przewóz koparki (...) na trasie S. A.(Francja) – Ł.. Powód podstawił pojazd odpowiedni do koparki w wymiarach podanych przez pozwaną, lecz okazało się, że faktyczne wymiary koparki różnią się od podanych i że transport z użyciem podstawionego pojazdu jest niemożliwy. Sporem objęte są poniesione przez powoda koszty wynajęcia i dojazdu do miejsca załadunku pojazdu, który miał przetransportować koparkę.

W sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym (zaskarżającym nakaz w całości) pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu przyznał fakty podane przez powoda w zakresie zawarcia umowy i tego, że pomylił się co do wymiarów koparki przy ich podawaniu powodowi (tu wyjaśnił, że podał szerokość 3,20 m, a faktycznie było 3,40 m), jednak nie miało to związku z niewykonaniem przewozu, ponieważ powód jako profesjonalista powinien był wiedzieć, że nie na każdą naczepę 3-osiową (a taką podstawił) można załadować koparkę o danych mu wskazanych. Podstawiona naczepa była za krótka w stosunku do długości koparki i jej wagi. Powód powinien był przygotować naczepę 6-osiową. Ponadto na rozprawie (protokół k. 77) pozwana zakwestionowała wysokość wierzytelności powoda.

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie oddalił powództwo, nakazując pozwanej zwrócić ze Skarbu Państwa kwotę 39,34 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki zapisanej pod pozycją 135/2/12, a także zasądzać od powoda kwotę 2.127,66 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik powódki, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając:

1) błędną wykładnię przepisu § 70 ust. 1 niemieckiego Kodeksu (...) polegającą na utożsamieniu wydanego na jego podstawie „zezwolenia wyjątkowego” z zezwoleniem na przejazd zestawu ponadnormatywnego przez terytorium Niemiec,

2) obrazę przepisu art. 503 § 1 k.p.c. polegającą na wyjściu przez Sąd Rejonowy poza ramy sporu wyznaczone postawionymi przez strony zarzutami i zebrany w sprawie materiałem dowodowym,

3) obrazę przepisów art. 64 ust. 1 oraz art. 64 ust. 4 i 4 b ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. w brzmieniu ze stycznia 2011 r. oraz przepisu § 3 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu wydawania zezwoleń na przejazdy pojazdów nienormatywnych, poprzez pominięcie tych przepisów,

a także:

4) obrazę przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny przedłożonego przez powódkę dowodu z faktury VAT wystawionej jej przez R. R. bez rozważenia całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Powołując powyższe zarzuty pełnomocnik powódki wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej dochodzonej pozewem kwoty wraz z kosztami procesu przed sądami obu instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Olsztynie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana była wykonawcą zamówienia na przywiezienie kupionej przez R. K.koparki (...)(...) + dodatkowego ramienia (waga 34 tys. Kg) z Francji do Polski. W dniu 18 stycznia 2011 r. wysłała powodowi faksem „zlecenie transportowe” na przewóz w/w koparki na trasie S. A.(Francja) – Ł., w terminie od 24-27 stycznia 2011 r. do 1 lutego 2011 r. W załączeniu przedstawiła specyfikację koparki, z której wynikało, że jej szerokość wynosiła 3,2 m.

Powód przyjął zlecenie, jednakże po przybyciu na miejsce kierowca powoda odmówił przystąpienia do przewozu, twierdząc, że podstawiona naczepa nie jest zdolna do jego wykonania. Podstawiona przez powoda naczepa ciężarowa (...)o nr rej. (...), o nr VIN (...), masa własna (G) 11.200 kg, maksymalna masa całkowita zespołu pojazdów 65 ton, była naczepą czteroosiową niskopodwoziową rozsuwaną, z osią kierowaną, o szerokości 2,55 m. Zarząd O.D.(Niemcy) wydał „Zezwolenie wyjątkowe na podstawie § 70 ust. 1 niemieckiego Kodeksu (...)”, pozwalające na poszerzenie powierzchni ładunkowej do 3 m i masy całkowitej do 66 ton, na terenie Niemiec (poświadczone tłumaczenie z języka niemieckiego na język polski zezwolenia wyjątkowego, k. 129-136).

W dniu 28 lutego 2011 r., a więc po terminie wykonania zlecenia, (...)w M.wydała uzupełniającą Ekspertyzę na podstawie której dla w/w naczepy mogą być używane wymienione w niej ciągniki, m. in. ciągnik (...)(...)o nr rej. (...)o nr VIN (...) (poświadczone tłumaczenie z języka niemieckiego na język polski odpisu ekspertyzy, k. 137-138, odpis dowodu rejestracyjnego k. 141).

Faktem niezaprzeczonym w postępowaniu przez powoda, a podniesionym przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty było ustalenie, że inny niż powód przedsiębiorca podjął próbę przewiezienia koparki do Polski z użyciem innej czteroosiowej naczepy, jednakże zestaw ten został zatrzymany jako nienadający się do wykonania przewozu, po czym powód na zlecenie pozwanego próbował kontynuować ten przewóz z Niemiec do Polski. Korzystał przy tym z tej samej

czterosiowej naczepy, za pomocą której miał wykonać przewóz z Francji. Wobec odmowy zezwolenia na załadunek koparka została ostatecznie dostarczona do Polski przy użyciu naczepy sześciosiowej (zeznania S. O. k. 77-78).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, i jako taka podlegała oddaleniu.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjął je za własne, zwracając uwagę że nie ma potrzeby procesowej przeprowadzenia na nowo w uzasadnieniu owego orzeczenia oceny każdego ze zgromadzonych dowodów, a wystarczy odnieść się do tych ustaleń i ocen, które zostały zakwestionowane w apelacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1998 r., III CKN 1217/00, niepub.).

Nie potwierdził się podniesiony przez pełnomocnika powoda zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 503 § 1 k.p.c. poprzez wyjście poza ramy sporu, wyznaczone postawionymi zarzutami i zebrany materiał dowodowy. W ramach sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwany kwestionował możliwość wykonania przewozu przez powoda, przyznając fakt omyłkowego oznaczenia przez siebie szerokości koparki. Jednakże podniósł on, że podstawiony pojazd nie był przystosowany do tego zadania z uwagi na ciężar załadunku i długość, a nie szerokość naczepy.

Jednocześnie zawniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu transportu drogowego na okoliczność wykazania, czy możliwy był przewóz koparki podstawioną przez powoda przyczepą, mając na uwadze przepisy ruchu drogowego oraz bezpieczeństwo przewożonego towaru. Nie można więc skutecznie zarzucić, że ustalenia Sądu Rejonowego w tym przedmiocie zapadły na niekorzyść powoda mimo braku akcji dowodowej pozwanego.

Wnioski sporządzonej na potrzeby postępowania opinii biegłego, w zakresie w jakim odnosi się ona do przewozu który miał być wykonywany przez powoda poza terytorium Niemiec, zostały prawidłowo podzielone przez Sąd I instancji. Biegły ustalił, że na gruncie polskiego Prawa o ruchu drogowym (art. 61 ust. 6 pkt. 1) przewożony ładunek nie może wystawać więcej niż 23 cm na stronę poza powierzchnię ładunkową. Skoro powierzchnia ta wynosiła 2,55 m, to większe wystawanie zachodziłoby nie tylko dla koparki o szerokości 3,40 m, ale i dla koparki podanej przez pozwanego w zamówieniu – 3,20 m. Z dowodu rejestracyjnego dla naczepy o nr rej (...) na podstawie którego przerejestrowano pojazd o nr rej (...) wynika, że wpisano do niego odstępstwo od warunków technicznych pojazdu, na mocy których dopuszczalna szerokość pojazdu z załadunkiem wynosiła jedynie 3 m (kserokopia dowodu rejestracyjnego, k. 268-269).

Powyższe w sposób niewątpliwy wskazuje, że różnica 20 cm pomiędzy szerokością rzeczywistą a wskazaną przez pozwanego nie miała wpływu na odmowę przetransportowania koparki przez powoda. Choćby wskazana przez pozwanego szerokość (3,20 m) okazała się zgodna z wymiarami koparki (...), naczepa 4-osiowa podstawiona przez powoda i tak nie spełniała wymogów, od których uzależnione było dopuszczenie jej do ruchu.

Jako bezzasadny należy ocenić zarzut, jakoby Sąd I instancji miał pominąć przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ich brzmieniu ze stycznia 2011 r. oraz § 3 ust 3 pkt 5 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu wydawania zezwoleń na przejazdy pojazdów nienormatywnych. Skoro powód nie przedstawił dowodów z dokumentów na okoliczność wydania mu przez właściwy organ zezwolenia na jednokrotny przejazd pojazdu nienormatywnego po drogach krajowych, Sąd I instancji nie mógł uwzględnić powołanego przez autora apelacji unormowania.

Odnosząc się do zaprezentowanej w apelacji wykładni § 70 ust. 1 niemieckiego Kodeksu (...), zgodnie z którą „zezwolenie wyjątkowe” nie może być utożsamione z zezwoleniem na przejazd zestawu ponadnormatywnego przez terytorium Niemiec, stwierdzić należy że również tym ostatnim zezwoleniem nie wykazał się powód w toku postępowania.

Z powyższych powodów nie można było dać wiary zeznaniom I. A. i K. R. (k. 163-164), że powód dysponował zezwoleniami na Francję, Niemcy i Polskę, na ponadnormatywny przewóz koparki o szerokości do 3,20 m. Wymienieni świadkowie wskazali na istnienie dokumentów, jednakże takie dokumenty nie zostały przez powoda przedstawione, a co za tym idzie włączone do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Nie bez znaczenia jest także okoliczność, że I. A. i K. R. są pracownikami powoda, co sprawia że byli oni zainteresowani w korzystnym dla niego rozstrzygnięciu sporu.

Przechodząc do omówienia zarzutu naruszenia przez Sąd przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c., stwierdzić należy że nie podlegał on uwzględnieniu. Wskazania wymaga, że walory dowodowe faktury VAT nie różnią się od tych, które przysługują innym dokumentom. Tak jak każdy dokument prywatny, faktura VAT stanowi jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. W orzecznictwie podnosi się, że wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści jak i tego, czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, LEX nr 621237).

Mając na uwadze powyższe, ocena dowodu z faktury VAT nie może być dokonywana w oderwaniu od reszty zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który w niniejszej sprawie, poza niewiarygodnymi zeznaniami pracowników powoda, przeczy istnieniu jego roszczenia w całości. Nadto Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, że z faktury tej nie wynika podstawa, na jakiej ustalono wysokość szkody.

Wobec powyższych okoliczności stwierdzić należy, że choć pozwany nieprawidłowo wskazał w zamówieniu szerokość koparki, czym nie wywiązał się ze zobowiązania jako zamawiający dzieło, powód nie wykazał pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej w postaci związku przyczynowego błędu pozwanego z poniesioną przez siebie szkodą, a także wysokości tej szkody.

Z powyższych względów, na podstawie art. 385 kpc apelację oddalono.

O kosztach procesu instancji odwoławczej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc, przyjmując, że pozwanemu, jako wygrywającemu spór należy się zwrot kosztów wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 600 zł, ustalonej na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na oryginale podpisy Sędziów